

Wprowadzenie

Oddajemy w ręce Czytelników numer „Klio Polskiej” poświęcony pamięci i dorobkowi profesora Andrzeja Wierzbickiego. Uznaliśmy jednomyślnie, że jesteście Mu to winni jako pomysłodawcy, założycielowi i redaktorowi naszego pisma, którą to funkcję pełnił aż do śmierci latem 2022 r.; jako naszemu Mistrzowi i Koledze, którego zaufaniu zawdzięczamy stanowiska w Redakcji.

Tak się złożyło, że ten smutny obowiązek to jednocześnie okazja do przypomnienia i omówienia naukowego życiorysu i dorobku wybitnego polskiego historyka, co doskonale mieści się w profilu tematycznym „Klio Polskiej”. Sądzymy, że naukowa spuścizna Andrzeja Wierzbickiego zasługuje na takie omówienie i analizę ze względu na swoją merytoryczną wartość i intelektualny potencjał, niezależnie od miejsca, jakie jego postać zajmuje w naszej pamięci.

W związku z tym bieżący tom „Klio Polskiej” składa się z czterech rodzajów tekstów. Po pierwsze, osobę Andrzeja Wierzbickiego przypominają: jego naukowy życiorys opracowany przez Zbigniewa Romka, a także wspomnienia jego przyjaciół i kolegów. Po drugie, najważniejsze pozycje z jego dorobku naukowego, z których wiele można już dziś uznać za klasyczne, oraz podjęte przez niego tematy badawcze przybliżają analityczne szkice historyków historiografii i myśli historycznej. Po trzecie, te współczesne spojrzenia konfrontujemy z recenzjami rozprawy habilitacyjnej Wierzbickiego *Wschód – Zachód w koncepcjach dziejów Polski*, autorstwa Juliusza Bardacha, Stefana Kieniewiczza i Andrzeja Feliksa Grabskiego sprzed czterech dekad, które publikujemy na podstawie maszynopisów zachowanych w Archiwum IH PAN (Akta przewodu habilitacyjnego dr. Andrzeja Wierzbickiego 1982–1983, sygn. 16/98). Ponadto w bieżącym tomie zdecydowaliśmy się zamieścić przedruki trzech mniej znanych, a naszym zdaniem ważnych tekstów Andrzeja Wierzbickiego. Dwa z nich – *Argument z polityki w historii* (1990) oraz *A kiedy źródeł zabraknie? Kartka z dziejów historiografii PRL* (2010) – dotyczą refleksji o nauce historycznej w PRL. Trzeci – *Niepokoje historyka historiografii* (2002) – wydają się szczególnie warte przypomnienia jako wciąż aktualna refleksja Profesora o uprawianej przez niego dyscyplinie.

Redakcja